

К 78/Д 87

120000868807

минко
минков

25

ГОДИНИ НА
СЦЕНАТА

1. „Веселите Уиндзорки“ — форт

2. „От земята до небето“ — Сапуна

3. „Ричард III“ — Първи гражданин

4. „И Херострат да бъде забравен“ — Крисип

Регионална библиотека
„Любен Каравелов“

120000868807

5. „Майка на всички“ — Усов

МИНКО МИНКОВ е от поколението актьори в Русенския театър, което участва в изграждането на социалистическия му облик. Завършил Държавното висше театрално училище (сега ВИТИЗ „Кр. Сарафов“) през 1954 година в класа на н. а. Н. О. Масалитинов, Минко Минков идва в Русе, носейки романтичното въодушевление на първото следдеветосептемврийско поколение артисти. Това са възторжени, талантиливи младежи, израснали от недрата на народа, запалили се за театралното изкуство като участници в революционните агитбригади на новата работническа власт. Вного от тези ентузиастични сега са авторитетни имена в съвременния български театър.

Минко Минков продължава в творческата си биография и житейската комунистическа борбеност на баща си и дядо си, които са видни комунисти от Троянския край, участвували в създаването на партийни ядки. Ето защо в изкуството му винаги ще откриваме един възрожденски патос, търсене на остра публицистичност и обществена ангажираност при пресътворяване на сценичния факт.

Когато съм гледал този актьор на сцената винаги съм имал усещането, че за него спектакълът е празнично изживяване, подобно радостта на децата при играта на „театър“. Спомнете си само как започва творческия си път в Русенския театър. Старите, аристократични русенци са смутени, но и приятно изненадани, че един двадесетгодишен актьор, кажи-речи още хлапак, едната вечер е Митко Палаузов от едноименната пиеса на Марко Марчевски, а другата... старият Маргалак от „Гераците“ на Елин Пелин. Или още първите стъпки на младия артист подсказват бъдещата му творческа физиономия: Минко Минков е актьор на откритата, ярка театралност в изграждането на един образ. Героите му са винаги ефективно-театрални, очертани с няколко едри, обобщено-изведени черти, разигра-

ни с импровизационна лекота и творческо въображение.

Тези черти от играта на актьора Минко Минков особено ярко проличават в изградените от него образи на герои от българската драматургия. А определено трябва да кажем, че като външни данни, като душевност този артист в сценичните си превъплъщения носи типично български дух, разбираан като черти на националната ни психология. Българите на Минко Минков носят в душата си една поетичност при възприемане на живота и природата, но повече у тях надделява земната и лукавата усмивка. Те са „елинпелиновски“ типаж, у които волята на характера и народното остроумие ни напомнят толкова много за Андрешковия нрав.

Артистът с много обич и топлина изгражда българските драматични персонажи, дори те да са и най-зли хора. Той търси човешкото в тях, показва ни причините за житейското им и социално невежество. В много изпълнения той подчертава и чувството за национално достойнство, за колективизъм и приобщеност към едно народно дело в характера на българина.

Минко Минков си е извоювал име на ярък комедиен актьор. Това е наистина така. Но комичното при него е някак особено. Само на естрадата актьорът е „чист“ комедиен изпълнител, където хуморът му има ведро основа, изпълнен с добродушни нотки. В театралните роли отсенките на комедийното при Минко Минков се доближават до трагикомичното, до протеската, до мрачната хипербола. Стихията му е да ни поднесе сатиричен персонаж, у когото чертите са деформирани до типологична социална обобщеност, а действията предизвикват повече отвращение, отколкото смях. Неговите комедийни герои стават отблъскващо—страшно или трагически смешни в постигането на целите в живота им. Те зазвучават като

една категорична присъда над обществото, което е формирало техните качества. Спомнете си такива роли на Минко Минков като Юсов от „Доходно място“ на А. Островски, Фсгт от „Незавършен монолог“ на Т. Генов, Усоев от „Майка на всички“ на Г. Караславов, Верле от „Дивата патица“ на Х. Ибсен и пред вас ще израсне един панэктикум от хора, живеещи в общество на безчовечие.

В тази страст на Минко Минков към острия, гротесктен сатиричен рисунок при подхода към ролята, откриваме толкова много от стихията на нашите кукери, от скептицизма на народния волнодумец по сборове и седенки. Но това кукерско начало в изпълнителския стил на Минков преминава в една съвременна, публицистична насоченост, в едно търсене измеренията на комичното до големите обобщения и внушения. В играта му откриваме изрялост на политическото мислене, присъствие на твореца-комунист, остро чувство за идейно и социално звучене на образа.

Артистът Минко Минков е трайно свързан с новата история на Русенския драматичен театър „Сава Огнянов“. Двадесет и пет години той е неотлъчно на неговата сцена. Русенци са го обикнали не само от театралната сцена, но и от многобройните му излизания на концертния подиум, от изявите във филмите на Русенското телевизионно студио. Ние сме сигурни, че и в бъдеще Минко Минков ще си остане актьор с неукротима театрална кръв, която ще му позволява да показва жизнеността на драматическите персонажи. Жизненост, която възвисява или деформира човека в катаклизмите на живота.

Крум ГЕРГИЦОВ

ЖАНЕК

„Без да се посочват имената“ от М. Минков

МИТКО ПАЛАУЗОВ

„Митко Палаузов“ от М. Марчевски

ЧУШКАРОВ

„Двубой“ от Ив. Вазов

МАРГАЛАКА

„Гераците“ от Ел. Пелин

КУКОРИШКИН

„Нашествие“ от Л. Леонов

ГЕОРГИ КОКАЛЧЕТО

„Хан Татар“ от Н. Икономов
БЕРНАРД
„Смъртта на търговския пътник“ от
Б. Шоу
ДЯДО ВЛАСЬО
„Албена“ от Й. Йовков
ДЕНИС
„Иркутска история“ от Ал. Арбузов
ГРУГЛИК
„Барабанчица“ от Салински
ВЕРГЕ
„Авария“ от Фр. Дюренмат
КОКИЧКОВ
„Милионерът“ от Й. Йовков
ХАДЖИ СМИОН
„Чичовци“ от Ив. Вазов
ГРУМИО
„Укротяване на опърничавата“ от
У. Шекспир
БОРИС
„Я, колко макове“ от Н. Русев
ЮСОВ
„Доходно място от А. Островски
ФОГТ
„Незавършен монолог“ от Т. Генов
КРИСИП
„И Херострат да бъде забравен...“ от
Гр. Горин
УСОЕВ
„Майка на всички“ от Г. Караславов
МАЙСТОР ГЕНЧО
„Майстори“ от Р. Стоянов
ВЕЛИКО
„Януари“ от Й. Радичков
ДИТО
„Докато не се е преобърнала колата“
от О. Йоселиани
ЗЛАТИЛ
„Боряна“ от Й. Йовков
ВЕРЛЕ
„Дивата патица“ от Х. Ибсен
БОЯН
„Законодателят“ от Р. Игнатов
САПУНА
„От земята до небето“ от Н. Русев
Русенско телевизионно студио
Филмови новели:
„МЪЖКИ ИСТОРИИ“ от Ст. Друмешки
„КОНВОЙ“ от Й. Радичков
„ГРЕХОВЕ“ от Елин Пелин
„ДЪЛГАТА КОСА“ от Ст. Друмешки
„МАЙКА ТОНКА“ от Ст. Друмешки
„ДВА КИЛОМЕТРА ЖИВОТ“ от Ст.
Друмешки

6. „Винаги засмян“ — Фотографа

7. „Януари“ — Велико

